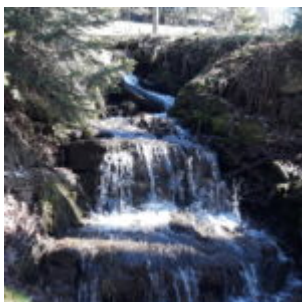

Třetího dne jsme se rozhodli vydat se kolem Pěnkavčího vrchu Šramlem na Portášky a odtud do Malý Úpy na oběd a zpátky potom trošku jinou cestou.

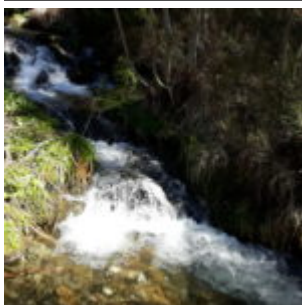
Než se člověk vysápe Šramlem, dost si mákne. Ta cesta je snad kolmá. Ale.... hrozně moc půvabná. Celou dobu vás doprovází kaskády Žlebskýho potoka, který je teď ještě plný vody z tajícího sněhu.

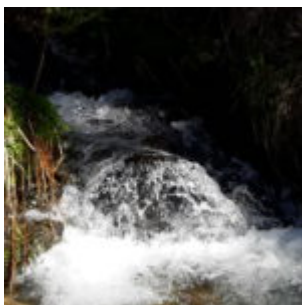
a kohopak jsme to nepotkali? Nejen čokle jezděj na dofču! ☐

Žlebský potok

je půvabnej a

vody je v něm zatím dost

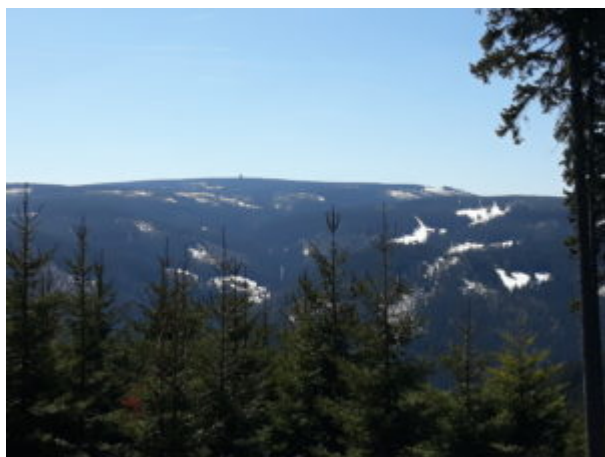
Tuhle cestu mám hodně spojenou s Bubinkou, se kterou jsme tehdy šli stejnou trasu. Měla tenkrát falešku a značnou část cesty se snažila najít si nějaký vhodný místo, kde by mohla porodit ☐ . Nakonec ho našla. Pod Brtníkovými koleny, když seděl na bobku ve chvíli, kdy jsme si dali pauzičku ☐ . Bože, jak byla spokojená, že konečně našla to nejbezpečnější místo ze všech. Viditelně se jí ulevilo. ☐

Tali sice rodit nehodlala, nicméně i u ní se projevil vliv hormonů. Chovala se jako normální pes, co se pohybuje kolem vás bez toho, abyste ji neustále hlasem upozorňovat, že tak má činit. Čuchala si a zkoumala, nikam nepádila a nejen že vnímala to, co se jí říká, ale - k mojí bezbřehý radosti se i sama vracela. A to jsem se, prosím, vlekla dost na chvostu výpravy, páč kopec je nejen prudkej , ale taky dlouhej. Jak překvapivý, že? Když jsme v těch Krkonoších☐ . Každopádně jsme si šli pohromadě lážoplážo. A Rumíček se zase vrátil ke své šiškozábavě. Jsem za to fakt ráda, protože to vypadalo,že s příchodem Tali to zasekl.Ono se není čemu divit, páč měl vždycky plný tlapy práce uhlídat ji, aby ho nesmetla ☐ . To jsme ostatně pak měli jednu chvíli všichni taky. Když jsme udělali přestávku, popadnul ji amok. Nejdřív se taky šla věnovat rubání sněhu, jak zrovna činil Rumouš, a pak rozpoutala příšernou bitku, která vypukla na cestě u odpočívadla. Jako vždycky se odehrávala v mojí blízkosti a já si musela dávat zatracenej pozor, aby mě ty dva šílenci nesejmuli. Teda přesnějš spíš nesejmula, protože Rumíček se zpravidla kontroluje.

Ve druhý části kopce jsme sem-tam potkali nějaký lidi a já si hodně uvědomovala to, jakej kus cesty Taliprška ušla. Šlape si to lesem na volno a když někdo jde, tak se jí prostě řekne, aby šla na stranu. Jak jednoduchý, milý Watsone, chtělo by se říct. Ale já moc dobře vím, co všechno to obnášelo. Pro ni i pro nás. A tak si teď opravdu hodně cením toho, že ona funguje jako naprosto normální pes. Tak jak doposud ještě ne. Jen tak jakoby to mimochodem bylo

samozřejmý. Ale ono není. A mám radost z každé její otočky v pohybu vpřed a doběhnutí za mnou, která se navíc pořád courám někde vzadu. A co víc, že se pokaždý přikýbluje s veselým geizchem. A navrch ještě, si často najde i chvíli na to, aby se na vteřinu-dvě zastavila na krátký podrbání a taky si to podrbáníčko náležitě užije. Dřív by ji člověk mohl drbat rejžákem a bylo by jí to fučík.

Konečně jsme nahoře a jdeme po hřebeni k Portášským.

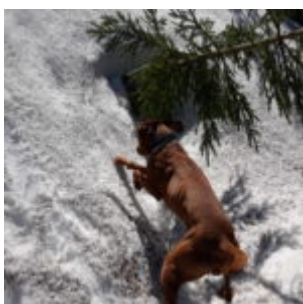

Nad Šramlem

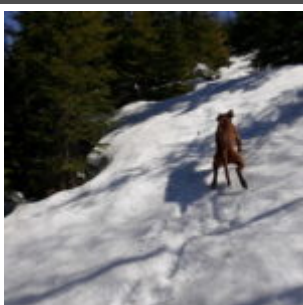
U odpočívadla se na chvíli zastavíme a zapovídáme se s paní, která si tam dává svačinku. Ohaříci by se rádi ohlásili o nějaký ten desátek, protože cesta prej vedla tím vyčerpávajícím terénem □ . A přesto, že paní by nebyla proti, ženu je takříkajíc svinským krokem □ . Batolíme se pak dál rozbředlým sněhem k Portášským, kde se zastavíme na polívku. Zde bych asi nejmí zdůraznila to, že ty rohlíky v batohu byly sice určený pro ohaříky, nicméně nikoliv k tomu, aby si je nějaká drzá tlamajzna z toho batohu pod stolem vzala bez dovolení . Asi není nutno složitě hádat, jakou barvu ta tlamajzna měla, co?

Mezi Portášškama a Úpou bylo na cestě hafo sněhu. A nejen tam. Byl ho dostatek i na stránách. Aaaa to uvítal náš zrzavej kašpárek Rumíček. Začal hopsat jak kozlík stíženej záchvatem padoucnice, řízlej tancem svatým Víta. Bylo nutno vykopávat, aby mohl chytat ten sníh. Pak musel taky pochopitelně rubat a to pravděpodobně do zásoby, podle toho, jak se do rubání vehementně pustil. Jak mohl - a tady mohl vlastně pořád □ - už číhááál, kdy mu jeden z nás řekne tu kouzelnou větičku "Diiii do něěěj Rumouškůůů, di do něj!", aby se

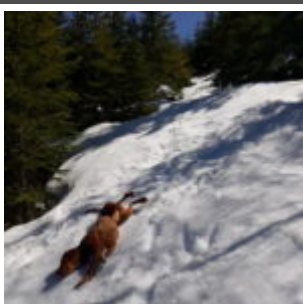
mohnul vzepnout na zadních a předníma tlapkama udeřit do sněhu a začít ho rubat. Trošku magor, ano, uznávám ☹️. Aby měl tu sestavičku kravinek komplet, vyslali jsme ho občas nahoru, a on si to sjel pěkně po bůčku dólu. K našemu značnému veselí ☺️. Tali stála a čučela a naprosto nechápala, o co tady kráčí. Tak ještě chytat sněhový koule, případněě možná trochu rubat, ale jezdit na boku sněhem dolů??? Naprosto debilní, ne?

Rubááání, rubáání, šécky smutky zahání!

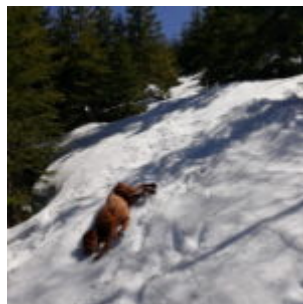
Aaaa huráááá, de se na to!

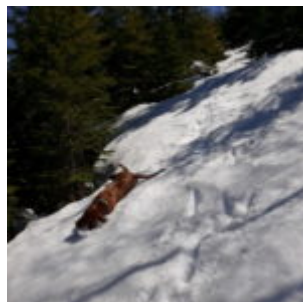
Rumoušek snoubordákem ☹️

jeeedůůůů

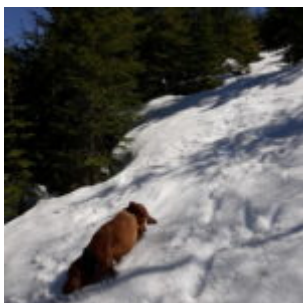
šůůsem jedu

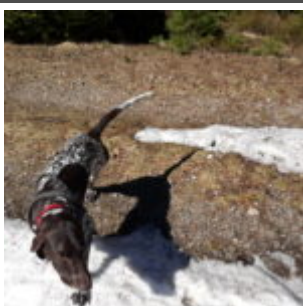
a na druhej būček

a ešče po pupiku

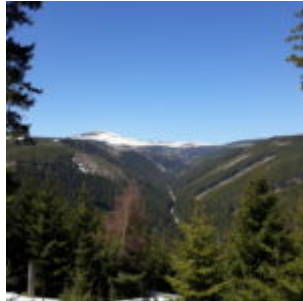

Dobrzdit!

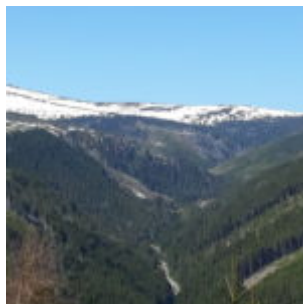

Každopádně jsme tak blbli, až jsme minuli odbočku a pochodovali vesele dál. Zastavili jsme až v místě, kde cesta končí vstupem do jedné z obor pro přezimování vysoké a nejde to dál. Brtník vymyslel zkratku lesem, která nás měla zavést zpátky na cestu. Jeeenze to nebylo jen tak. Jsme v těch Krkomoších. Takže jít tou zkratkou znamenalo sestoupat sakra prudkej svah. Ušli jsme kus a já začala protestovat, páč to bylo takříkajíc o hubu. Byla to po chvíli opravdu skorem kolmá stěna plná klacků, kamení a sněhu. Stačilo jednou blbě šlápnout a průser by byl na světě. Začala jsem hučet a ponivadž to nevedlo k ničemu a šlo se pořád dál, kousla jsem se nakonec a odmítla pokračovat. Neb přizabít se, zlomit si haxnu, či si při pádu vypíchnout oko, jsem nechtěla. Návrat na cestu byl horší sestupu a já tam zanechala značnou část svých fyzických sil. Nahoru jsem se vysápala vyřízená, vopocená jak pivní sklenice a zároveň se klepající jak drahej pes před samoškou, protože se do nás pustil značně studenej vitr. A bunda byla v batohu u Brtníka, kterej mi vzal čáru. Pustila jsem se do něj jak dryáčnice, toho jsem si vědoma, leč bylo mi fakt v ten moment ouvej.

A stalo se něco nevídanýho. Tali mě začala uklidňovat!!!! Ona, takový poleno ☐ . Ještě nikdy nic podobnýho neudělala. Znamená to pro mě docela dost, protože to značí, že jí na smečce záleží, že vnímá, když se v ní něco děje. A to je velikej posun v její makovici. Velikej. Vrátili jsme se pokorně ten značný kus zpátky

aaach.....

Krásna, že jo?

Krásnej devětsil

a pak už se spustili do Malý Úpy civilizovaně. A zašli na plánovaněj oběd do hotelu Javor, kam jsem jezdila jako malá na lyže. I tady se Tali chovala jako ostřílenej profík. Když teda pomíneme ten příšernej odér.... ne odér ne, to je slabej výraz. Byl to děsněj puch, co vyráběla. A protože jsem si ji vzala pod taktovkou já, ležela pode mnou..... takže.... jasně jen se mi smějte!!!! Bylo to děsný a taky dost trapný☹ .

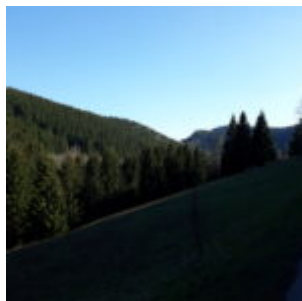
Madmazél Plynojemka

Aspoň že s tím počkala až po jídle, takže tu výbornou pizzu jsem si vychutnala. Páč jsem byla po tom výkonu žíznivá jak velbloud vylábala jsem asi 100 hl Kofoly a dala si jejich skvělou kávu Reserva, co tam mají. A zregenerovala tak své tělo.

Zpáteční cesta byla příjemná.

Od Malé k Velké Úpě po příjemné cestě

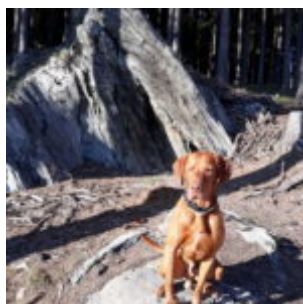

Zase panoramata

Nad Velkou Úpou

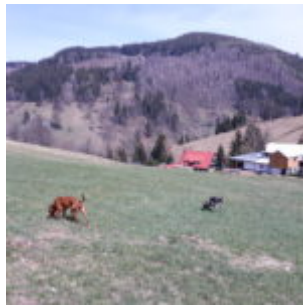
Jak terénem, tak tím že byla plná komunikace ze strany Tali. Zase se budu opakovat, ale já se fakt v takových momentech tetelín uvnitř blahem, protože to je pro mě pořád zážitek. Jen tak v klidu jít, nehulákat, ba skoro právě ani nemuset mluvit a prostě jen tak být. Ve dvou a se psy. Tak jak jsme byli vždycky zvyklí. Hned na začátku cesty jsme šli kolem roury, odkud vytéká pramen. Když jsme tudy šli tehdy ještě s Bubinkou bylo Rumajzlíkovi lehoulince přes rok a měl tady veelický dilemata. Páč ten jeho vodník uvnitř mu říkal, nemůže přece promarnit takovou šanci užít si tekoucí vodičku, která tady tryskala opravdu silným proudem (dneska, po 4 letech už to tak bohužel není, vody je pomálu i na horách a na jaře) a na druhou stranu měl obavy z té roury, která proudem rezonovala. Joooj to byly tehdá tanečky ☹ , bavili jsme se s Brtníkem hodně. Teď už je to velkej pán, že jo, takže..... ne nebál se, ale rozradostněn tekoucí vodou tam tancoval stejně a pak se vydal tu vodu chytat. A vydržel by tam nejspíš do soudného dne ☹ . Tali surově reagovala na cokoliv se jí řeklo, a tak jsme se tak spokojeně loncali krajinou,

Model

Modelka

oni si pobíhali kolem, až jsme došli zpátky k penzionu. Ohaříci si zase vysloužili pochvalu od paní Klečkové, jak jsou hodní a vzorní a oni jí na oplátku umyli oba obličej. Na pokoji pak buchli do pelíšků a my mohli jít bez obav do společnosti.